

Böröndi Lajos

Egy képeslap hátoldalára

Valaha azt hittem,
egy szál fenyő is őrzi a fenyvesek zúgását.
(Közös emlékezet?)
A végtelen pusztulásban
egyetlen fenyőmagba kódolva
a túlélés.

*Mert Ő így teremtette, hittük,
törekenységében is öröknek a világot.*

Ma már elhiszem,
hogy a folytonos újrakezdés
nem mindig hordozza magában
a folytatást.

Azért persze van remény,
szőlőmagban szőlő ígérete.
A kétségbeesés gyönyörűsége is
elvezet a halálig.

Bártfa, 2008. augusztus 22

Lassan, énekelve

Benned keresem másik önmagam,
arcom tükrében magadra ismeresz.
A pillanat mély kútjába néztünk,
szorítjuk egymást hosszan szótlantul.

Külön világunk védelmez, megóv,
hogy ne vesszen a gyermek belőlünk ki.
Burkát áttörni nem szeretnénk, zárját
kútba ejtett kulcs nyithatná csak ki.

Légy enyém, s tiéd lenni vágyok.
A léleké is a test kalandja.
Rád nézek és reszketni kezdek,
Megölelsz, mintha te is fáznál.

Benned találtam önmagamra.

időszalag

ha nyelved kútja fölé hajolsz
az időbe belenézél
régen nem ízelt ízeket
ízlelsz nyelved hegyével

beleborzongsz őseid
világába alámerülve
a titkok mély vizébe
mintha a végtelenbe

az idő végül semmivé
válík a múlt jelen lesz
mint egy képeskönyv kinyílik
hozzásimul kezedhez

képek merülnek fel ahogyan
ők az ősök láttak
nyelvükben élész szavaik
marják ínyedet szádat